

U OVOM BROJU:**PLATA I DAR***Aleksandar Birviš***JEREMIJIN POZIV
- TVOJ POZIV***Vlado Pšenko***SILA POBOŽNOSTI***Pavel Leštan***PRIPREMI SE, DA
VLADAŠ SA HRISTOM***Derek Prince***MOLITVA***Leonard Ravenhill***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko**Dir, Jelena Janjić. Saradnici:**Janko Bako, Marika Eterović**Mansel. Tekstove priložili: Pavel**Leštan, Vlado Pšenko.*www.siont.net

"Kako nam je njegova božanska sila darovala sve što je potrebno za život i pobožnost, poznanjem onoga koji nas je pozvao svojom slavom i silom." (2. Pet. 1:3 DS)

Dragi naši čitaoci,

ovaj stih nam tvrdi da imamo na raspolaganju svu riznicu neba, sve što nam je potrebno za naš duhovni rast i napredak, za naš život.

Koliko od nas zaista u to verujemo, i koliko od nas se ovim pravom i koristimo?

Zaista, činjenica je da možete imati nešto vrlo vredno, a da to ne znate. Iako to imate ne možete uživati u blagoslovima onoga što posedujete, jer ne razumete koliko je to što imate zaista vredno.

Postoji priča o farmeru koji je čitav život naporno radio na svojoj maloj farmi. Godinama je orao kamenito tlo, živio je mučeći se, i konačno je umro nezadovoljan i siromašan. Nakon smrti, farma je došla u ruke njegovog sina. Dok je sin jednoga dana orao, pronašao je kamen koji je bio čudnog sjaja. Odneo ga je procenjivanje i saznao je da je to zlato. Mladić je ubrzo otkrio da farma leži na bogatoj zlatnoj žili. U trenutku on je postao bogat čovek. Međutim, za njegovog oca je to bogatstvo bilo izgubljeno iako je bilo na njegovoj zemlji, u njegovom posedu, iako je on čitavog života hodao po svom tom bogatstvu.

Tako je to i sa Božjom silom i darovima koji su dostupni svakom detetu Božjem. A ipak, mnoga od te dece žive u neznanju o onome što im je Otac darovao, i sili koja stanuje u njima.

Kako je to žalosno kada sretnete ljude koji sami sebe hvale kako su već 10, 15, 20 i više godina hrišćani, hvale se kako poznaju Bibliju, da su je pročitali na desetine ili čak na stotine puta... No, iz razgovora sa njima shvatite da oni ne shvataju i ne razumeju osnovne duhovne istine, da tako malo poznaju Gospoda (Božji karakter), da Reč koju čitaju ustvari tako malo oblikuje njihov pobožan karakter. Toliko utrošenih godina na "pobožnost" a ipak oni nikada nisu ušli u posed onoga što im je Bog darovao - namenio da imaju...

PLATA I DAR

Aleksandar Birviš

"Smrt je, naime plata za greh, a blagodatni dar Božiji je - večni život u Hristu Isusu, Gospodu našem." (Rim. 6,23 EČ)

Ovaj stih je vrhunac raspleta rasprave što ju je ap. Pavle započeo još ranije rečima: "Šta ćemo, dakle, reći? Da ostanemo u grehu, te da milost izobiluje?" (Rim. 6,1). Ima proučavalaca Svetog pisma koji smatraju da rečena rasprava počinje daleko ranije, tamo kada apostol pita: "... da činimo zlo da dođe dobro?" (Rim. 3,8). Sam apostol odgovara: "Nipošto!" (Rim. 6,2).

(Rasprava se praktično završava sedmim poglavljem Poslanice. Osmo poglavlje ukazuje na rešenje: Sveti Duh).

Odgovor je određen i odsečan. On ne dopušta neko drugo ponašanje niti kakvu drugu pretpostavku dobra i zla. Ipak, ima hrišćana koji se ponašaju drugačije. Pozivaju se na Božiju milost (ne određujući potanko šta je to uopšte milost), tvrde da u Gospodnjoj milosti žive (ne znajući ni šta je život), pozivaju se na predodređenost po kojoj su spaseni grešili ili ne grešili.

I u jednom i u drugom slučaju propoveda se neka vrsta tupe prepuštenosti postojanju greha i smrti. Kao uteha se prihvata milost usinovljenja. Naime, ljudi veruju da im je Bog otac i da to očinstvo ne prestaje bez obzira u kakvom se blatu dete nalazilo. Iz tog shvatanja proizlazi da pojedinac može da greši koliko je voljan a ništa ga ne može odvojiti od spasenja.

Na prvi pogled izgleda privlačno. Međutim, ima tu nekih pogrešnih poređenja, odnosno čovek pretpostavlja o Bogu sa gledišta sopstvene ograničenosti. Šta znači kad kažemo "neotuđivo očinstvo"? To znači da je Bog primoran da bude nečiji otac samo ako taj neko uобрази da mu je Bog otac. Koji čovek može da primora Boga na bilo šta? Može li iko ili išta da prinudi Gospoda da nešto postane, bude ili čini? Ne. Bog je otac zato što On tako hoće i On je onakav otac kakav hoće da bude. Uzaludno je učiti ga ili mu preporučivati koga i kako da spase. To je njegovo isključivo pravo. Mi smo srećni što On hoće da nas uključi u svoje delo - i blago nama ako u tom delu i učestvujemo svim darovima što nam ih je Bog dao.

Pretpostavimo da rođeni sin ministra pravde učini kakav zločin. Ako je zločinčev otac pravi ministar pravde, onda zločinac nema šta da očekuje: otac će prvi zahtevati da nedolični sin bude primerno kažnjen. Naravno, ima i nepoštenih očeva: oni bi sve učinili da se zločin zataška i da njihovo dete izbegne istragu i suđenje i kaznu. Međutim, ja govorim o ocu koji ima nešto časti i poštenja. Sin ministra pravde nije prestao da mu bude sin i iza rešetaka i na vešalima ili električnoj stolici. Bog je pravi otac. Njega nisu pokvarila osećanja prema svojim sinovima i kćerima: On prašta i ljubi, ali i kažnjava.

Jamačno, ovo pitanje se ne postavlja na ovaj način. Treba pitati drugim rečima: kako da se hrišćanin sačuva od duhovne lakomislenosti i od zanemarivanja poštenja i čestitosti? Kad kažem "hrišćanin", ja mislim na čoveka koji je opravdan verom i koji se obratio Gospodu za spasenje. Taj mora da pronađe kako da se sačuva od opasnog samozavaravanja. Spasonosna milost ne sme poslužiti kao zaklon za greh. Takvi omalovažavaju darodavca milosti. Njih opominje ap. Petar: "jer je tako volja Božija da dobrim delima zadržavate neznanje bezumnih ljudi, kao slobodni, a ne kao da biste imali slobodu za pokrivanje pakosti" (1. Pet. 2,15-16). Sa ovim je u duhovnom skladu i zahtev ap. Pavla da spasenje izgrađuje sa "strahom i trepetom" (Fil. 2,12).

Setimo se naših služenja, odn. robovanja. Bili smo robovi greha i živeli u strahu od smrti. Ta činjenica je nesporna kako biblijski tako i iskustveno. Ako danas služimo Hristu, onda nam neće biti teško da uporedimo predašnjeg gospodara sa sadašnjim. Greh velikodušno plaća, ali sve što on daje svodi se na smrt. Hristos ustvari ne plaća nego dariva. Svi njegovi darovi su obuhvaćeni jednim darom: životom večnim.

O kakvoj je plati reč? Iako je u Spasiteljevo vreme postojao novac, ovde se - prilično očigledno - misli na plaćanje razmenom (trampom). "Plata za greh je smrt" ne znači "proizveo sam greh pa dobijam smrt", nego valja razumeti ovako: "Ja Bogu nema šta da pružim, nego greh - a on meni daje smrt". Naravno, pomenuta smrt nije ubijanje, kazna kao osveta (iako Gospod i na to ima pravo). Ova smrt je večna smrt - dakle večno ispaštanje (Otk. 20,14). Ona je suprotnost ponuđenom večnom životu, nepropadljivom,

netrulažnom nasledstvu što ga Bog čuva za nas na nebesima (1. Pet. 1,4).

Milost je dar od Boga. To spada u osnovna saznanja o njoj. Sadržaj milosti obuhvata Hristovu pobjedu na krstu. Tom pobjedom je milost (blagodat) postavila jedan drugi redosled: ne dolazi smrt posle života, nego život posle smrti. Slično je to ubiranju plodova: ono dolazi posle sejanja i rasta. Milost (to će reći: izbavljenje i spasenje) dolazi pre istine-osloboditeljke (Jn. 8,32). Naime, oslobođenje je nadgradnja izbavljenja. Istina-osloboditeljka nas postavlja pred određeni zadatak: zadobijanje ljudi za Hrista (1. Kor. 9,19) to jest, sloboda nas stavlja Bogu na potpuno raspolaganje. Ne mislimo da je zadobijanje duša samo ubedljivo razgovaranje sa neubeđenima, nego je to i mnoštvo drugih, naoko nepovezanih poslova. Sve služenje pravdi na posvećenje kao i sva služba Bogu treba da bude namenjena zadobijanju novih učenika Hristovih.

Nema granica milosti Božijoj. Ona je veća od svih naših znanja i pretpostavki o dužini, širini, visini i dubini. Međutim, neograničenost nije samo količinska. Milost je isto tako beskonačna po svojoj raznovrsnosti, vrednostima i mogućnostima.

Imati milost znači imati izuzetno prisustvo Božije: Bog je sa hrišćaninom i hrišćanin je sa Bogom. Pored toga: Gospod je uz hrišćanina i za hrišćanina. On se hrišćaninu ne postavlja kao sudija ni kao protivnik. Stoga je neuputno i slaboverno ograničavati svevišnju milost na neko mesto (na pr. Jerusalim, Rim, Carigrad, Aleksandriju, prošteništa i sl.) ili samo na neko vreme (razdoblje, prošlost, praznike itd.) ili samo na jednu vrstu obreda i kalendara (liturgički, harizmatički, bez propisa, sa novim propisima i šta se tu sve može reći) ili na samo jedan skup ljudi (crkvu, versku zajednicu, pokret, molitvenu grupu).

Milost uverava da je Bog s ljudima. Isto tako, spasenje pokazuje da je čovek s Bogom. Ni u spasenju milošću niko nema prava da ograničava Svevišnjeg. Neograničene su mogućnosti spasenja. Hristova žrtva je sveobuhvatna. Čovek se može priključiti Gospodu na beskonačno mnogo različitih načina. Nažalost, pod uticajem nastojanja na učinku i korisnosti, ljudi su načinili obrasce spasenja i čude se (katkad i bune) ako neko nije spasen po njihovim obrascima i propisima. Drugi, slično ovima, smatraju da je njihovo

sopstveno iskustvo sa Bogom (a i to je pitanje) jedino merilo spasenja: ako neko nije spasen onako kako su oni spaseni, onda - po njihovom shvatanju - taj nije spasen uopšte. Međutim, u milosti mi stičemo smelost i pravo da ponovo gledamo očima vere (da budemo kao deca - Mt. 18,3). Umesto naših obrazaca potrebno nam je Sveto pismo. Njim vidimo ko smo, pokazuje nam se šta ćemo postati. Osećamo u čemu smo, a Bog nam objašnjava u šta ćemo se odenuti.

Nova odeća za hrišćanina je večni život, neraspadljivost (1. Kor. 15,53-54). Prema našem stihu (Rim. 6,23), to je dar Božiji. Rečenica je tako sastavljena da je namerno istaknuta reč "dar". Naime, večna propast je posledica i proizvod čovekovih postupaka, pre svega zloupotreba slobode i zanemarivanje odgovornosti. Na suprot tome, večni život nije nešto što čovek može sam da postigne. Sopstvene zasluge i naponi ne doprinose večnosti. (Šta misliš kad bi neki stanovnik kakvog mikronežanskog ostrvceta pokušao da vodom iz svog bunara podigne nivo Tihog okeana?! Život večni nam ne mogu dodeliti ni naši prijatelji (ni nebeski ni zemaljski). Dar je poklon živog Boga. Otud se hrišćanstvo prva dva veka nije klanjalo pred svetiteljima, niti je čeznulo za ljudima koji će posredovati u saopštavanju milosti. Štaviše, strogo je odbacivano i služenje anđelima (Kol. 2,18), a kamoli ljudima. Nikakvo posredništvo ne dolazi u obzir, osim Gospoda Isusa Hrista (1. Tim. 2,5).

Ovo nisu mašte i snovi, nego je to sadržaj vere koja će nas održati i uvesti u prisustvo Duha Svetog (o čemu Poslanica Rimljanima obilato izveštava u osmom poglavlju, što je sam ap. Pavle uobličio kao posebnu raspravu). Hrišćaninov lični život je zaštićen, ali je potrebno stalno bdeti na straži. Doduše, i najboljem stražaru se dogode propusti, ali ti nemoj očajavati. Nebeski Otac nas ne ostavlja bez nade. On je dao Gospoda Isusa Hrista. Ko ima Hrista ima život, jer večni život i jeste u Hristu (1. Jn. 5,11-12). To je tvoj posed. ◀

Izvor: Iskre 10/1983.

JEREMIJIN POZIV - TVOJ POZIV

Vlado Pšenko

Dragi čitaoc! Zsigurno te primanje nekakvog poziva ne ostavlja mirnim i ravnodušnim. To može biti poziv za vojsku ili na sud - možda čak telefonski poziv nekog poznanika, kojega godinama nisi čuo ni video. No, šta misliš kako je kada Bog uputi poziv? Evo kako biblijski prorok Jeremija, u prvom poglavlju svoje knjige, opisuje trenutak Božjeg poziva u službu: **"I dođe mi reč Gospodnja govoreći: Pre nego te sazdah u utrobi, znah te; i pre nego iziđe iz utrobe, posvetih te; za proroka narodima postavih te... A Gospod mi reče: Ne govori: Dete sam; nego idi kuda te god pošaljem, i govori šta ti god kažem."** (Jer. 1:4-5, Jer. 1:7 RDK)

Jeremija je živeo u malom mestu, koje se zvalo Anatot. Nalazilo se nedaleko od Jerusalima - glavnog grada Judeje. Poziv koji je primio od Boga nije bio poput dolaska nekog bogatog rođaka, koji ti kaže: *"Sinko, hajde sa mnom u grad. Videćeš mnoge lepe stvari, naći ću ti dobar posao, pa ćeš i raditi, ali se i dobro provoditi. Tvoji će biti srećni što se nećeš morati mučiti poput njih!"* Bog daje Jeremiji vrlo težak zadatak: govoriće u njegovo ime narodu koji je postao neposlušan i nepokoran. To neće - u prvom redu - biti poruka nade, koja se uglavnom s radošću prima. Ne, zadatak je izuzetno težak: **"Vidi, postavljam te danas nad narodima i carstvima da istrebljuješ i obaraš, i da zatireš i raskopavaš, i da gradiš i da sadiš."** (Jer. 1:10 RDK) Pre poruke nade za narod, trebalo je doći poruka osude. Stoga se mladić uplašio tako odgovornog zadatka, te se kolebao da ga preuzme. Odgovorio je Bogu plaho: **"A ja reko: Oh, Gospode, Gospode! Evo, ne znam govoriti, jer sam dete."** (Jer. 1:6 RDK) No, Bog je obećao Jeremiji da će biti uz njega, te ga izbaviti iz opasnih situacija. Mladiću je to bilo dovoljno: kročio je na težak put u ispunjenju Božjeg zadatka.

Dragi čitaoc! Ti i ja nakon ovoga možemo reći: *"Pa šta mi imamo sa time. Jeremiju je Bog pozvao na zadatak. On je sigurno čuo glas Božji ili glas njegovog anđela, koji mu je jasno rekao šta treba činiti. A ja niti čujem glas Božji niti vidim njegovog anđela. Meni niko ništa ne govori. Kakve ja veze imam sa Jeremijom?"* No, ja mislim da smo jako povezani sa ovim Jeremijinim pozivom. Uveren sam da Bog i tebi

i meni poručuje: **"Pre nego te sazdah u utrobi, znah te; i pre nego iziđe iz utrobe, posvetih te; za proroka narodima postavih te... dodelio sam ti i zadatak na ovome svetu, no još uvek čekam - na tvoj odgovor."**

To je sigurno istina da nam se nije ukazao anđeo i rekao nam na sav glas što trebamo činiti. No, u Bibliji je zapisana živa Božija reč. U jevanđeljima nailazimo da je Isus dao poslanje svojim sledbenicima: **"Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima!"** (Mt. 28:19 EČ) Sveto pismo nam daje pregršt podsticaja da se pokrenemo na Božije delo. Stoga je moja molitva za tebe i sebe - da ne ostavimo Boga bez odgovora na njegov poziv. U biblijskoj hronici početaka Crkve, u Delima apostolskim, piše o onima koji su slušali Petrovo propovedanje Božije reči: **"A kad su ovo čuli, kosnu ih u srce, te rekoše Petru i ostalim apostolima: braćo, šta da činimo? A Petar im reče: pokajte se i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oproštenje svojih grehova, pa ćete primiti dar Duha Svetoga."** (Dela 2:37-38 EČ) Duh Sveti je darovan onima koji su doživeli obraćenje. Duh Sveti želi potresti i moje i tvoje srce te nam dati podsticaj da odgovorimo na Božiji poziv. Svet u našem okruženju treba jednako Božije delovanje, kao i u Petrovo i Jeremijino vreme.

Jeremija je strahovito patio i trpeo progonstva dok je izvršavao zadatak. Jadikovao je pred Bogom: **"Zašto bol moj jednako traje? I zašto je rana moja smrtna, te neće da se isceli?"** (Jer. 15:18 RDK) vapio je i pitao se: **"Zašto iziđoh iz utrobe da vidim muku i žalost i da se svrše u sramoti dani moji?"** (Jer. 20:18 RDK) Čak je došlo do toga da je hteo odustati: **"I reko: Neću Ga više pominjati, niti ću više govoriti u ime Njegovo."** (Jer. 20:9 RDK) No, Jeremijina knjiga je svedočanstvo da ovaj Božji čovek nije odustao, već je u potpunosti ispunio svoj zadatak. Ti možeš reći: *"Ah, takav zadatak ne bi nikako hteo da prihvatim: kakav je to život u kojem te stalno proganjaju, odbacuju a ti moraš jadikovati i vapiti za milost!"* Takvo je razmišljanje sasvim razumljivo. No, Jeremijin je život imao dubinu i bogatstvo kakvo nam je teško razumeti. Razmišljao sam o njegovim podsticajima, o pokretačkoj sili za ovako tešku službu.

U prvom redu, Jeremija je bio svestan da služi Stvoritelju neba i zemlje te da ima njegovu podršku. Stoga je mogao i ovako uzvikivati: **"Gospode, kreposti moja i grade moj i**

utočište moje u nevolji!" (Jer. 16:19 RDK)
Zatim, Jeremiju je vodila ljubav prema svome narodu. Posle poruke o kazni, dolazila je poruka nade: **"Ići će plaćuci, i s molitvama ću ih dovesti natrag!"** (Jer. 31:9 RDK) i **"promeniću žalost njihovu na radost, i utešiću ih, i razveseliću ih po žalosti njihovoj."** (Jer. 31:13 RDK) Jeremija je imao snažan cilj u svome životu. Martin Luter King, poznati crnački borac za građanska prava u Americi, je rekao: *"Ako čovek u svom životu ne nađe nešto za šta je voljan umreti, onda njegov život nije vredan življenja."* Jeremija je upravo imao ono za što je bilo vredno umreti.

Sa setom se sećam rane mladosti. Bio sam plah i povučen. No, imao sam cilj, odnosno, viziju života, za koju sam bio spreman, u svojim mogućnostima, dati život. Otići ću u taj i taj grad, pohađati i završiti tu i tu školu, postići to i to. U potpunosti sam se odvažio na ostvarenje životne vizije, bez obzira na cenu koju je trebalo da platim za nju! Ispisao sam se na polugodištu drugog razreda srednje škole, na veliko iznenađenje nastavnika i školskih prijatelja. Bio sam dobar učenik, pa je to teško bilo razumeti zašto sam se odlučio na tako - za njih - nerazuman čin. No, ja sam pred sobom imao viziju: otići u veliki grad i ostvariti mladalačke snove. To je moglo da znači da ću pretrpeti mnoge poteškoće, no, moj je cilj za mene bio vredan svake žrtve i truda. Imao sam nešto što je u mojim očima bilo vredno življenja. Moja vizija me je nadahnjivala i ispunjavala te se svojih namisli nisam hteo odreći ni za šta na svetu. No, ljudski ciljevi često nemaju daleki domet i trajnu vrednost, te nas odvedu u skroz pogrešnom smeru. Mene je u ranoj mladosti pokretala sanjalačka priroda, te - na kraju - nisam puno postigao time što sam se izborio da završim školu, koja mi je bila na srcu. Ipak, kad se danas setim tih dana, shvatam da je bilo vredno imati jasan cilj u životu i boriti se za njega. Naučio sam iz toga da plemenit cilj obogaćuje život i daje mu dublji smisao. Verujem da je vizija života, kao plod Božjeg delovanja u našem srcu te njegovog rukovodstva, ono do čega nas Božija ruka želi dovesti.

Dragi čitaoc! Majka Tereza je živela u Kalkuti, u Indiji. Nakon što je krenula na odmor u neko planinsko mesto - primila je novi poziv od Gospoda, *"poziv unutar poziva"*, kako ga je ona nazvala. Napustila je udobnost okruženja u kojem se nalazila i u potpunosti se posvetila najsiromašnijima. Tebi i meni treba upravo taj

poziv unutar poziva: nešto iza čega će Bog stajati, a što će se odnositi na spasenje ljudskih duša. Nešto za šta ćemo moći reći: *"Sad znam za šta sam rođen! Sad znam koji je smisao toga što sam došao na ovaj svet!"* Ohrabrujem te da istrajno moliš za Božiji poziv. ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

SILA POBOŽNOSTI

Pavel Leštan

- Govoriti o carstvu ili ostvarivati carstvo?

Proklamovati istinu i verovati u nju nije isto što i sprovoditi je u delo.

Jedan propovednik je rekao: "Mnogi hrišćani su neustrašivo spremni, ali nikako da dođu do same bitke."

U svojoj službi, Jovan Krstitelj je došao do prelomne tačke, i nije slučajno da su upravo tada protiv njega ustale demonske sile i on je završio u zatvoru. Zbunjen i obeshrabren, on šalje svoje učenike da pitaju Isusa neverovatno pitanje: "Jesi li onaj koji je trebao doći ili da drugog čekamo?" (Lk. 7:19) Zamislite, to je isti onaj Jovan koji je hrabro promovisao Isusa kao Mesiju i Jagnje Božije.

Demonska opozicija koja ga je spopala bila je tada utelovljena u ženi Herodijadi, supruzi kralja Heroda. Ova žena je ustala protiv Jovana. Njena je ideja i zavera bila da Jovan bude utamničen a kasnije i smaknut.

Šta se ovde desilo? Zar to ne liči na događaj iz Starog zaveta, opisan u Prvoj Carevima (18. i 19. pog.). Ilija, posle neverovatnog trijumfa nad lažnim religioznim sistemom i njegovim predstavnicima i promoterima na brdu Karmel, ubrzo biva suočen sa demonskim besom kraljice Jezavelje, i ovaj prorok, heroj odjednom gubi snagu da se bori. Jednostavno beži od nje i pada u očaj, u depresiju.

Ilija se valjano umešao u sve strukture svog vremena, pomrsio konce đavolu. Suprotstavio

se demonskim utvrdama, suprotstavio se nepravdi u društvu, suprotstavio se pogrešnim političkim tokovima... I kada se činilo da je uspeo da promeni svet, odjednom je protiv njega ustalo nešto, sa čime nije mogao da se bori.

Ko je to ustao protiv njega? Žena - Jezavelja. Kraljica koja je svog muža - kralja Ahava manipulirala toliko, da on sam nije ni imao svoju volju. Ona je u stvari vladala Izraelom kroz njega. I do jednog trenutka je sve bilo relativno u redu. Bio je mir, moglo se živeti, sve dok nije došao Ilija da iskomplikuje stvari u Jezaveljinom kraljevstvu.

Šta je Iliji trebalo da se meša u sve te strukture? Zar nije bilo dovoljno da se moli Bogu i da blagosilja narod?

Danas mnoge crkve srećno i samozadovoljno uzvikuju: "Bogu hvala, niko nas ne progoni!"

Istina, ima li neko razloga da progoni crkvu? Šta je to crkva uradila zbog čega bi se đavo digao protiv nje? U kojoj se to sferi crkva suprotstavlja demonskim strukturama? Demonske sile nemaju nikakvog razloga da diraju crkvu, jer im crkva, takva kakva jeste savršeno odgovara, pa čak i radi za njih.

Kakva je slika crkve koja odgovara đavolu?

- Crkva koja se ni u šta ne meša. Pasivnost.
- Crkva koja (iz)umire od dosade. Duh Sveti je isključen, da ne remeti mir (počinak).
- Crkva koja nema viziju ili koja nema konkretnu (jasnu) viziju.
- Crkva koja ne moli ili ne zna za šta da moli ili ne računa na moć molitve ili moli svoje "sitne" i sebične molitve.
- Crkva koja je zagledana samo u sebe i svoje potrebe.
- Crkva koja se boji progonstva i zato se radije izoluje, zatvara se.

Protiv ovakve crkve đavo nema razloga da ustaje. Ovakva crkva savršeno odgovara đavolu, da ne kažem - ili da kažem - savršeno dobro služi đavolu. Ako se počnemo angažovati na način kao Ilija ili Jovan Krstitelj, onda đavo neće sedeti skrštenih ruku kao sada.

Ako proučavamo istoriju hrišćanstva, istoriju probuđenja i pokreta koje je vodio Duh Sveti, videćemo da se svaki put kada je Bog nešto radio među ljudima, digla snažna opozicija koja

je pokušavala da suzbije i spreči Božije delo. Počev od Jerusalima, preko svih progonstava koja je rimska vlast vršila po čitavoj imperiji, preko inkvizicije i spaljivanja i proklinjanja reformatora, do današnjih progonstava bilo da se radi o pojedinačnim ili masovnim represalijama.

"Nas, Bogu hvala, niko ne dira." Da li je ovo onda ispravno rečeno? Nije li ispravnije reći: "Niko nas ne dira, Bože oprosti nam što ništa ne radimo. Oprosti nam da nismo nikakva opasnost za sile tame..."

Vapimo za probuđenjem, očekujemo da Bog napuni naše crkve i da nam bude tesno, ali to se ne dešava. Naravno, probuđenje daje Bog. Možda je Bog kriv što se ljudi ne obraćaju dovoljno. Možda nam je teško da svedočimo, jer to može značiti raditi nešto "opasno po život", jer ako nas uhvate da svedočimo o Hristu, bacaju nas lavovima i spaljuju na lomačama, zatvaraju nas u zatvore i primoravaju da se klanjamo idolima...?! Ne, ništa od toga.

Zašto se onda ljudi ne obraćaju? Imamo li dobro svedočanstvo? Šta ne valja ovde? Ljudi nas ignorišu, vlasti nas ignorišu, đavo nas ignoriše... E pa da, sad bih ja hteo da nas đavo ne ignoriše. Da!

Dok god nas đavo ignoriše dotle će nas ignorisati i svet i vlast i nećemo imati nikakav značajan uticaj na društvo u kome živimo. Ili obrnuto, dok nas ignorišu ljudi i vlasti dotle ni đavolu ne predstavljamo nešto zbog čega bi se on uzbuđivao.

Ovde (na području bivše Jugoslavije) još nije bilo probuđenja. Ovo što mi danas imamo je daleko od probuđenja. Mi nismo još ni krenuli tim putem. Još nismo počeli kao crkva ni da zapravo molimo za to. Da molimo onako kako treba. Molitve koje će pokrenu Boga. Par dana u godini kad imamo takve kampanje pobuđenja ili evangelizacije, konferencije, predavanja, molitvene šetnje ili jutarnje molitve na brdima, sve je to još uvek daleko od nečega što bi se moglo nazvati: Sistematsko i strateško delovanje u cilju osvajanja zemlje za Boga. Takvog delovanja nema, jer je glavni komandant i strateg svake duhovne bitke je gurnut u stranu. Umesto da se pokorimo zapovestima i komandi Svetoga Duha, mi pokušavamo našom mudrošću i snagom da dobijemo bitku u "vazдушnim prostranstvima"

iznad naše zemlje ili grada. "Ne silom ni krepošću nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama!" (Zah. 6:4 RDK)

Dakle, do čega nas ovo dovodi? Šta nam govori? Do toga da bi mi trebali odvažno da se borimo za veće stvari. Pre svega za veći nivo Božjeg pomazanja. Više Svetog Duha u našim životima, u našim crkvama.

Danas je isuviše mnogo hrišćana koji "duhovno životare". Mnogo nas kao takvih koji su bez dovoljno sile za ono što se očekuje od njih da urade, da ispune svoju svrhu i Božje poslanje u svom životu. Možemo biti u crkvi, možemo izgledati OK, možemo se lepo moliti i divno slaviti Boga. No, to nije TO! Pitanje je, imamo li sile? To je ONO što trebamo imati. Spoljašnji izgled pobožnosti nije isto što i sila pobožnosti. I sam crni đavo može izgledati kao "anđeo svetla".

Apostol Pavle kaže da će u poslednja vremena biti teško (2. Tim. 3:1-7), jer će ljudi imati "izgled pobožnosti" ali neće imati silu pobožnosti, čak će i odricati sile pobožnosti. Kako se može poreći ili odreći se sile pobožnosti? Da li tu Pavle misli na neko negativno ispovedanje? Neko lažno učenje? Između ostalog, da. Međutim, poricati silu može se i na drugi način. To se može učiniti i kroz način življenja.

Kako treba da razumem situaciju u crkvi, da se molitveni sastanak ne može održati zato što niko nije došao na njega, ako ne upravo kao poricanje sile molitve? Zar ne dolazak na bogoslužje nije poricanje sile zajedničkog slavljenja i obožavanja Boga kao i sile reči koja se propoveda?

Sila pobožnosti je ključna stvar za našu svrhu, naše poslanje. Bez te sile ne možemo učiniti ništa za Božije carstvo. Božije carstvo nije sa ovoga sveta. Ono se ne može ostvariti metodima ovoga sveta. Božije carstvo je ono što dolazi sa neba, od Boga. I za njegovo ostvarenje nam je potrebno ono što dolazi sa neba - pomazanje Duha Svetog.

Molitva: "Neka dođe carstvo Tvoje..." ne znači: "Bože, Ti si odgovoran da uspostaviš red na Zemlji." Ona znači: **"Gospode, daj mi natprirodno oruđe i natprirodnu silu, natprirodnu milost i istrajnost da budem upotrebljen za ostvarivanje tvoga carstva na Zemlji."**

Odgovornost je na nama. Bog je ponudio sredstva. Ponudio je pomazanje. Ali da li je nivo pomazanja u kome se sada nalazimo dovoljan za veća ostvarenja? Imamo li ga uopšte?

Da jeste ili da ga imamo, već bi zakoračili tamo. Već bi bili na putu ostvarivanja Božjeg carstva u našem okruženju. Jer pomazanje je DELOTVORNA SILA Svetog Duha, i ona ne može stajati neiskorišćena. Ona se ne može dobiti ako nije sa svrhom. Ako postoji pomazanje, ono funkcioniše, ono se manifestuje, ono je vidljivo. Ako se ne manifestuje, onda ga nema. A ako ga nema, trebalo bi da padnemo na kolena i molimo: "Oprosti nam Gospode, jer smo umisli da smo 'bogat' i da nam ništa ne treba', da se odričemo 'sile pobožnosti'. Oprosti nam što smo 'mlaki'..." (Otk. 3:14-20). ◀

PRIPREMI SE, DA VLADAŠ SA HRISTOM

Derek Prince

"... zar ne znate da će sveti suditi svetu?"
(1. Kor. 6:2 EČ)

Bog nas je iskupio za dvostruku svrhu. Jedna je ta negativna strana, da nas je spasio od pakla - za šta treba da smo (i bićemo) Mu večno zahvalni. Dok pozitivna strana jeste da smo odeljeni za Njega i pripremani da delimo tron Hristov - saučestvujemo sa Hristom u Njegovoj budućoj vlasti.

Pre nego nastaviš dalje da čitaš, zastani na časak i razmisli o ovoj istini, šta ona znači za tebe lično, kao hrišćanina, i da li razumeš da bi TI trebalo da uložiš svaki napor, da sebe pripremiš za večno vladanje sa Hristom? Moraš se pripremiti, moraš odraditi svoj deo u tome. Ja i moja žena (Rut) smo otkrili da Sveti Duh stavlja sve više i više naglasak na to da sebe treba pripremati za tu večnu budućnost.

Obećanje vladavine je jasno dato:

"... zaista vam kažem da ćete vi, koji pođoste za mnom, u novome svetu, kada Sin čovečiji sedne na presto slave svoje, i sami sesti na

dvanaest prestola i suditi nad dvanaest plemena Izrailjevih." (Mt. 19:28 EČ)

"I onome koji pobeđuje i drži moja dela do kraja, tome ću dati vlast nad mnogobošcima, i biće im pastir sa gvozdenom palicom, kao što se razbija zemljano posuđe." (Otk. 2:26-27 EČ)

Priprema za vladavinu

Za ovu veliku i ozbiljnu odgovornost u deljenju vlasti sa Hristom, mi moramo sebe veoma pažljivo pripremiti. Za ovakvu čast i odgovornost, nije dovoljno se uzdati samo u svoje "novorođenje", već pre svega tu se traži posedovanje određenog karaktera. U nastavku, evo nekih najvažnijih karakternih osobina.

1. Istrajnost

"Vi ste ti što su istrajali sa mnom u mojim iskušenjima. I ja vam određujem carstvo, kao što je meni moj otac odredio, da jedete i pijete za mojom trpezom u mom carstvu, i da sedite na prestolima i da sudite dvanaest plemena Izrailjevih." (Lk. 22:28-30 EČ)

Mnogi ljudi su počeli kao učenici Hristovi, međutim, samo njih 12 je čvrsto i rešeno nastavljalo da Ga sledi do samog kraja, samo oni su uzeti kao dostojni da sa Njime vladaju nad Izraelom u budućnosti. (Juda Iskariotski je kroz svoju izdaju izgubio svoje pravo na tron, ono je dato drugome, vidi Dela 1:15-26.)

"Istinita je reč: ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živeti. Ako podnosimo, s njim ćemo i carovati." (2. Tim. 2:11-12 EČ)

Ako želimo da imamo udeo u Hristovom uzdizanju, onda prvo moramo uzeti učešće u Njegovoj smrti, a posle toga Ga nastaviti istrajno slediti kroz sve nevolje i kušnje.

2. Siromaštvo u duhu i krotkost

"Blaženi su siromašni duhom, jer je njihovo carstvo nebesko." (Mt. 5:3 EČ)

"Blaženi su krotki, jer će oni naslediti zemlju." (Mt. 5:5 EČ)

Bog pristup u svoje carstvo ne otvara onome ko je arogantan i drzak (previše samosvestan), već samo onima koji prepoznaju činjenicu u sebi da su potpuno nedostojni takve velike časti. Ana,

majka Samuilova je izjavila to u svojoj pesmi na sledeći način:

"Siromaha [Bog] podiže iz praha, i iz bunjišta uzvišuje ubogog da ga posadi s knezovima, i daje im da naslede presto slave..." (1. Sam. 2:8 RDK)

Oko hiljadu godina kasnije, Marija, u svojoj pesmi veličanja Božje milosti, ističe istu istinu:

"Zbaci vladaoce sa prestola i uzvisi ponizne." (Lk. 1:52 EČ)

3. Čistota (posvećenje)

"[Hrist] koji je dao samoga sebe za nas, da nas izbavi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod koji mu pripada, koji revnuje za dobra dela." (Tit 2:14 EČ)

Ljudi koje je Hrist priznao za svoje, jesu oni koje je On iskupio i oprostio im grehe, tj. iskupio od dela bezakonja i koje je On za sebe očistio - učinio nevinima pred sobom i posvetio ih.

Međutim, postoje dve strane ovog procesa očišćenja: prva je božanska a druga ljudska. U Prvoj Jovanovoj 3:2-3, apostol govori o našoj nadi da ćemo biti transformisani u Hristovo obličje, da ćemo postati Hristoliki, onda kada se Hrist vrati na Zemlju, no, Jovan još i dodaje: *"I ko god polaže ovu nadu u njega, čisti se kao što je i on čist."* (SSP) Dakle, Hrist će očistiti samo one koji na Božje očišćenje, koje je učinjeno na njima, na to odgovaraju svojim zalaganjem da budu i ostanu čisti. Koji rade na svom ličnom posvećenju. Štaviše, Bog ima samo jedan standard čistoće: "kao što je i On [Isus] čist".

Prva Petrova 1:22 nam govori kako možemo očistiti svoje duše, da je to moguće "poslušnošću istini", a ova "poslušnost istini" rezultira (vidljiva je) u "nelicemernom bratoljublju", takva duša "voli iz sveg srca". Dakle, očišćena duša pokazuje ljubav, ona je ispunjena ljubavlju (vidi 1. Kor. 13).

4. Ljubav prema istini

U Edenskom vrtu, Sotona je na jedan veoma lukav i prepreden način zaveo Adama i Evu da se ogluše o Božju zapovest. On ih je naveo na pobunu protiv Boga i od tada to je njegovo glavno oružje protiv čovečanstva. U Otkrivenju 12:9, za Sotonu se kaže da je *"stara zmija..."*

koja ceo svet dovodi u zabludu".

U Drugoj Solunjanima 2:9-11, Pavle upozorava da će ova sotonska taktika dostići svoj vrhunac preko antihrista, koji će lažnim čudima i znakovima zavesti sve one koji su *"odbili da vole istinu i da se tako spasu"*.

Ovo dakle, je naša jedina zaštita: **da sa ljubavlju prihvatimo i držimo istinu**. Da zavolimo istinu! Svi oni koji odbiju da se ovako postave, ne samo da će biti zavedeni od Sotone, već će i sam Bog učiniti da budu uvedeni u zabludu, i to će biti Njegov sud nad njima.

Ljubav prema istini nije samo puki pristanak na propisana religiozna pravila, koja ma koliko god da "ortodoksno" (pravoverno) nam izgledaju ili čak da nam gode. To nije ni redovno čitanje Biblije, ni u mnogim ili redovnim molitvenim časovima. To je nešto što zahteva potpuno i bezrezervno predanje da se veruje i posluša svaka Reč Božja - da se u vezi te Reči odbije učini bilo kakav kompromis, ni najmanje odstupanje.

U Isusovo vreme mnogi Jevreji su prepoznali da je Isus očekivani Mesija, ali zbog straha od posledica koje bi ih mogle zadesiti od strane religioznih autoriteta toga vremena, oni su odbili da Ga javno priznaju, *"... jer su više voleli ljudsku slavu, nego li slavu Božiju."* (Jn. 12:42-43 EČ) To je srž kompromisa. Mi bi trebalo da se zapitamo: Šta mi više znači: Ono što o meni misli Bog ili ljudi? Božja pohvala ili pohvala od ljudi?

U Pričama 23:23, čitamo sledeći savet: *"Kupuj istinu i ne prodaji je..."* Istina nije nešto što se jeftino nudi. Ona traži da se u nju uloži mnogo vremena u molitvi i studiranju Pisma, a zatim dalje, treba da sledi njeno primenjivanje u svakodnevnom životu. Ona treba da ima prioritet nad svim jeftinim formama zabave koje nudi sekularna kultura. To je obaveza predanja za ceo život.

Mi smo, takođe, upozoreni da ne prodajemo istinu. Možemo biti kušani da postanemo omiljeni ili popularni od ljudi za cenu istine, tako što ćemo sve Isusove "tvrde reči" iz evanđelja izostaviti ili prećutati. Nećemo govoriti evanđelje koje zahteva žrtvu, umiranje sebi, svetost, ostavljanje sveta, progonstvo od sveta, već ćemo samo govoriti o lepim obećanjima. No, o ovakvom evanđelju Isus je jasno dao izjavu

upozorenja: *"Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze."* (Mt. 7:14 EČ)

Ako imaš iskrenu želju da saučestvuješ sa Hristom u Njegovom dolazećem carstvu, dozvoli mi da ti onda posavetujem da ponovo pažljivo pročitaš sve biblijske navode koje sam naveo, i da se zapitaš koliko svaki od njih je prisutan u tvome životu. Svakako, ako nije, onda primeni date principe. Sveti Duh će ti pokazati oblasti u kojima si podbacio, traži Njegovu pomoć da možeš učiniti potrebne promene, i na ovaj način tvoja budućnost će biti budućnost duhovnog rasta i izvršavanja Reči. ◀

Izvor: Teaching Letter, No. 2.

MOLITVA

Leonard Ravenhill

Jevanđelje molitve

Ništa toliko ne preobražava kao molitva. Ljudi me često pitaju: "Zašto toliko ustrajavaš na molitvi?" Odgovor je vrlo jednostavan: jer i Isus ustrajavao. Jevanđelje po Luki mogli bi da preimenujemo u "Jevanđelje molitve", jer ono opisuje Isusov molitveni život. Ostali evanđelisti kažu da kada je Isus bio na Jordanu, Duh Sveti se spustio na Njega poput goluba, a Luka kaže da se to desilo dok se On molio, da je upravo tada Duh sišao na Njega. Ostali evanđelisti kažu da je Isus odabrao dvanaest učenika, a Luka kaže da je izabrao dvanaest učenika nakon što je celu noć proveo u molitvi. Ostali evanđelisti kažu da je Isus umro na krstu, a Luka kaže da dok je umirao, On je molio za one koji su ga razapeli. Ostali evanđelisti kažu da je Isus otišao na goru i preobrazio se, a Luka kaže da dok je molio, preobrazio se. Ništa toliko ne preobražava kao molitva.

Pismo govori da su učenici otišli u krevet, na spavanje, a Isus na molitvu, kao što mu je bio običaj - navika. Običaj mu je bio moliti. Isus je bio Sin Božiji i definitivno je bio pomazan za svoju službu. No, ako je Isus sve to vreme provodio u molitvi, ne treba li onda i vi i ja da provodimo vreme u molitvi? Ako je Isusu

trebala u svakoj svojoj krizi, ne treba li onda vama i meni još više?

Priča govori da je jedna grupa turista posetila neko živopisno selo i videla starca koji je sedeo na nekoj ogradi. Na pomalo licemeran način, jedan od posetilaca ga je zapitao: "Jesu li u ovom vašem malom selu rođeni neki *veliki ljudi*?" Ne podigavši pogled, starac je odgovorio: "Ne, samo male bebe..." I najveći ljudi su jednom bili samo male bebe. I najveći sveci su jednom u stvarima Duha bili samo kao mala deca.

C.H. Spurgeon obratio se sa 16 godina a počeo je već javno propovedati u Londonu kada je imao 19. Kad je imao 27 godina, sagradili su mu dvoranu sa šest hiljada sedišta koju je dvaput u nedelji potpuno napunio. Kako? On je čekao na Boga. Ostajao je nasamo sa Bogom. Proučavao je Reč... i molio.

Očajnička molitva

Bog sve svoje najbolje sluge stvara (oblikuje) u samoći. Zna li šta je tajna molitve? Molitva je tajna. "A ti kad se moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata..." (Mt. 6,6). Kad su vrata zatvorena i nikoga nema u sobi, ne moraš se praviti važan. Ne moraš pokazivati svoje darove. Druge možeš impresionirati, ali ne i Boga.

Prva Samuilova 1,1-15 nas izveštava o godišnjem putu Elkanee i njegove žene Ane do Sila da se poklone i prinesu žrtvu Gospodu. U to vreme, Ana je bila potištena, jer nije mogla svome mužu začeti sina. Ovaj odlomak Pisma daje nam prilično detaljno izveštaj o vremenu koje je ona provela u molitvi u vezi sa svojom neplodnošću. Pismo govori da je Ana plakala. I više od toga, plakala je sve do boli. Izlivali je svoju dušu pred Gospodom. Srce joj je bilo žalosno, a duša ojađena, te je gorko plakala.

Tu je spisak njenih muka: žalost, nevolja i sve ostalo što je došlo na nju. No, suština cele ove situacije jeste to da je ona bila žena molitve. U 20. stihu čitamo da je primila svoju nagradu: "I kad bi vreme, pošto Ana zatrudne, rodi sina i nade mu ime Samuilo, jer reče, isprosih ga u Gospoda."

Često kažem, a ljudima se to ne sviđa, da Bog ne odgovara na bilo kakvu molitvu. Bog odgovara na očajničku molitvu! Vaš molitveni

život govori koliko se oslanjate na sopstvenu sposobnost i koliko stvarno verujete u svom srcu kada pevate: *"Ništa u svojim rukama nisam doneo, samo sam se na tvoj krst oslonio..."* Što više samopouzdanja imate, manje molite. Šta manje samopouzdanja imate, više morate moliti.

Šta kaže Pismo? Ono kaže da Bog uzima niske stvari, stvari kojih nema. Pavle u Prvoj Korinćanima 1,28 kaže da Bog uzima "ono što je ništa" da bi uništio "ono što nešto jeste", tako da se niko ne može ponositi u Njegovoj prisustvu. Danas nam je potrebna gomila ljudi "koji su ništa"!

Jezik jadnih

Molitva je jezik siromašnih. Iznova i iznova David, car Izrailjev, govori: "Prigni, Gospode! Uho svoje i usliši me, jer sam nevoljan i ništ." (Ps. 86,1 RDK). A poznato vam je da jedan od najvećih psalama koje je napisao govori: "Ovaj stradalac zavika, i Gospod ga ču!" (Ps. 34,6 RDK).

Apostol Pavle me potpuno savladava svojom duhovnošću, poreklom i ogromnim znanjem. Međutim, on govori da je vrlo svestan da kada je slab, da je samo onda jak. Uvek je pokušavao da dokaže sebi i drugima da je on niko - najmanji od svih.

Prava molitva je uvek dvosmerna veza. Ja govorim Bogu i Bog govori meni. Ne znam kako Duh stvara vezu ili zašto je Bogu potrebno da molim, ali na taj način Bog uvek radi.

"Ustani i moli!"

Jednoga dana sam bio na konferenciji dr V. Rejmunda Edmana, on je jedan od najvećih hrišćanskih pedagoga u ovoj zemlji. Ispričao nam je jedno iskustvo koje je imao dok je kao misionar bio u Ekvadoru. Nije bio dugo tamo kad se razboleo i umirao. Bio je tako blizu smrti da su mu već iskopali grob. Na čelu su mu već bile velike kapi hladnog znoja, a grlu mu smrtni grč. A onda je iznenada seo na krevet i rekao ženi: "Donesi mi odeću!" Niko nije znao šta se dogodilo, ali on je iznenada ozdravio.

Godinama kasnije prepričavao je tu priču u Bostonu. Posle mu se približila jedna stara gospođa sa nekom istrošenom sveskom punom

magarećih ušiju i upitala ga: "Šta ste ono rekli, kad ste to umirali? Kolikoj sati je tada bilo u Ekvadoru? Koliko bi to sati bilo u Bostonu?" Kad joj je odgovorio, njenoj naborano lice je zasvetlilo. Pokazujući na svoju svesku, rekla je: "Ovde je, vidite? U dva ujutro Bog mi je rekao da se dignem i molim, jer u Ekvadoru đavo pokušava ubiti Rejmonda Edmana." Digla se i molila.

Dankan Kumpbel je ispričao priču kako je čuo jednog farmera da moli u polju. Molio je za Grčku. Kasnije ga je pitao zašto je tako molio. Čovek je rekao: "Ne znam. Imao sam breme u duhu i Bog mi je rekao: 'Moli, u Grčkoj je neko u veoma lošoj situaciji.' Molio sam dok nisam primio mir. " Dve ili tri godine kasnije farmer je bio na nekom sastanku gde je govorio jedan misionar. Čovek je govorio o vremenu dok je radio u Grčkoj. Bio je u ozbiljnoj nevolji. Vreme? Dve ili tri godine ranije. Čovek je pregledao svoje beleške i otkrio da je to bilo istog dana kada je Bog na jednom malom ostrvcetu blizu Škotske obale, dotakao jednog farmera da moli za nekog čoveka u Grčkoj, čije ime čak nije ni znao.

Možda se čini da vam Gospod daje čudne stvari za molitvu. Meni to nije važno. Ako vam Gospod nešto govori, učinite to, poslušajte.

"Ko će uzići na goru Gospodnju?"

Još je jedno iskustvo ispričao Dankan Kumpbel dok je radio u Škotskoj.

"Jednom nisam mogao propovedati", priča je, "nisam se mogao probiti do Boga. Nebo je bilo neprobojno. Činilo se kao da je nada mnom tri metra debeli čelični plafon." I tako je digao ruke od propovedanja. Zatim je zamolio mladića imenom Džon Kameron da moli. Momak se digao i rekao: "Kakva korist od molitve ako nismo u ispravnom odnosu sa Bogom?" Zatim je citirao Psalam 24: "Ko će izaći na goru Gospodnju? I ko će stati na svetom mestu njegovom? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče ime Njegovo uzalud i ne kune se lažno." (Ps. 24,3-4 RDK).

Ne možete se približiti Bogu ako vam ruke nisu čiste, što znači, vaši odnosi sa drugima moraju biti čisti i vaše srce mora biti čisto. Tek onda možete zakoračiti pred Boga.

Nakon što je iz glave izrecitovao Psalam 24,

počeo je moliti. Molio je deset, petnaest, dvadeset minuta. A onda je iznenada rekao:

"Izvini me, Gospode, dok se ne oduprem đavolu." Okrenuo se i počeo govoriti đavlu kuda da ide i kako da tamo dospe. Borio se za sve što mu je bilo vredno. Kad je završio odupiranje đavolu, završio je i molitvu. Molio je četrdeset pet minuta! Kad je završio, činilo se kao da je Bog na nebu pritisnuo neki prekidač. Duh Božji je sišao na crkvu, na okrug, na plesnu dvoranu na drugom kraju grada i na kafanu na drugom kraju. U toj molitvi rođeno je bilo probuđenje!

Pismo na kraju, u Malahiji, govori: "... iznenada će doći u crkvu svoju Gospod... kog vi želite, evo doći će, veli Gospod nad vojskama..." (Mal. 3,1 RDK). Volim ovu reč "iznenada"! Sećate li se šta Pismo kaže za pastire? Dok su noću čuvali svoja stada, iznenada je došla buka nebeske vojske. Sećate li se grupe ljudi koji su čekali u gornjoj sobi? Iznenada je u toj sobi Duh Sveti sišao na njih.

Postoji datum u istoriji koji mnogo volim. Bila je sreda, 13. avgust 1737. godine. U Moravskoj je jedna mala grupa čekala na molitvenom sastanku. Iznenada, u 11 sati, Duh Sveti je sišao na njih. Zna li šta se dalje dogodilo? Molitveni sastanak koji je započeo u 11 sati, 13. avgust 1737. godine, trajao je narednih sto godina! Da, tako je. Ona prostorija za molitvu se nije ispraznila čitav jedan vek! To je najduža molitva za koju sam ja čuo. Čak su se i deca od šest i sedam godina smrtno borila u molitvi za one čija imena nisu mogla ni ispravno izgovoriti.

Zašto nemamo probuđenje?

U jednom starom gradu u Irskoj sa strahopoštovanjem će vam pokazati mesto gde se četvoro mladića iz noći u noć sastajalo na molitvu za probuđenje. Na velškim brdima postoji mesto gde se troje ili četvoro mladića, stari tek 18 ili 19 godina, sastajalo i molilo iz noći u noć. Nisu puštali Boga; nisu prihvatili "ne" kao odgovor. Oni su izmolili probuđenje! Ako mislite da će se u vašoj crkvi desiti probuđenje bez ikakvog zalaganja i žrtve, zaboravite na njega, niste dorasli tome. Probuđenje mnogo košta, a najčešće sve.

Mogu vam dati jedan jednostavan razlog zašto ovde u našoj zemlji nemamo probuđenje. Jer smo zadovoljni životom bez njega. Mi ne tražimo Boga, mi tražimo čuda; mi tražimo

velike evangelizacije, mi tražimo ove ili one blagoslove. No, u Četvrtoj Mojsijevoj 11,14-15. Mojsije je rekao Bogu: "Ne mogu ja sam nositi sav narod ovaj, jer je teško za mene. Ako ćeš tako činiti sa mnom, ubij me bolje, ako sam našao milost pred Tobom!" Volite li dovoljno svoju zemlju da kažete: *"Bože, pošalji probuđenje ili me ubij!"* Mislite li da je došlo vreme da zamenimo molitvu Patrika Henrija: *"Daj mi slobodu ili daj da umrem"* u *"Daj mi probuđenje ili me pusti da umrem"*?

U 30. poglavlju Prve Mojsijeve, Rahilja odlazi Jakovu i u očaju se baca pred njega. I kaže: "Daj mi dece, ili ću umreti!" Jeste li spremni baciti se pred Boga i tražiti duhovno rođenje duhovne dece u našoj zemlji?

Ljudi kažu: *"Ispunjen sam Duhom Svetim."* Ako dolazak Duha nije radikalno promenio vaš molitveni život, preispitajte se u vezi ove vaše izjave. Nisam siguran da ste dobili ono što vam Bog želi dati, već ste samo umislili malo više o sebi.

Rekli smo da molitva menja stvari (okolnosti). Ne! Molitva ne menja stvari. Molitva menja ljude, a oni menjaju stvari. Svi mi želimo da one teške i neprijatne stvari obavi anđeo Gavriilo. A Bog kaže da to moraš da sam učiniš, ali Njegovom dovoljnošću i Njegovom silom!

Svi moramo postati kao Ana. Šta je ona činila? Plakala je i tugovala, rekla da ima pritužbu, postila i molila. Isus, Pomazanik Božji, učinio je molitvu svojim običajem. Pavle, sa svim svojim poreklom i inteligencijom, zavisio je o molitvi jer je rekao da je slab. Car David sam je sebe nazvao jadnik i vapio Gospodu. Ana je molila za sina i rodila proroka. Molitve izrečene od jedne šačice mladića zapalile su veliku vatru probuđenja.

Ništa toliko ne preobražava kao molitva. ◀



misaone refleksije

PROVOKATIVNI INTERVJU *nepoznati autor*

Kći jednog poznatog evanđeliste je intervjuisana u jutarnjem programu američke televizije. Voditeljica ju je upitala u vezi sa tragedijom u Nju Jorku 11. septembra 2001. godine: "Kako je dobar Bog mogao dopustiti da se nešto takvo strašno dogodi?"

Devojka je dala pronicljiv odgovor, nad kojim se treba zamisliti:

"Verujem da je Bog duboko rastužen ovom tragedijom, baš kao što smo i mi sami, ali mi sami smo mu odavno rekli da se udalji od naših škola, od naše vlade i iz naših života. A budući da je On pažljiv i poštuje naše odluke, mirno se udaljio. Kako možemo očekivati da će nam Bog dati svoj blagoslov i zaštitu ako smo mu rekli da nas ostavi na miru?"

Čini mi se da je sve počelo kada je *Madeline O'Hara* (koja je poginula i njeno telo je nedavno pronađeno) rekla da ne želi nikakve molitve u našim školama, a mi kao društvo smo se sa time složili. Zatim je neko rekao: 'Bolje je ne čitati Bibliju u školama!' Bibliju koja uči: 'Ne ubij, ne kradi, ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga', a mi smo se i sa time složili. Kasnije je doktor *Benjamin Spock* rekao da nije dobro tući po stražnjici našu decu kada se ona ponašaju zločesto, jer bi se njihove ličnosti mogle deformisati i time bi se moglo narušiti njihovo samopoštovanje (usput, sin doktora *Spocka* je izvršio samoubistvo), a mi smo i njemu rekli: 'U redu', jer smo smatrali da on kao stručnjak zna šta je najbolje za našu decu.

Zatim je neko rekao da je bolje da nastavnici i direktori škola ne kažnjavaju decu koja se ponašaju neodgovorno. A pedagozi u školama su odlučili da ni jedan nastavnik se nesme ni dotaknuti učenika kada se on ponaša zločesto, jer se ne želi loš publicitet zbog navodnog zlostavljanja (kažnjavanja) dece. Mi smo se i tada složili.

Kasnije je neko opet rekao: 'Dozvolimo našim maloletnim kćerima da abortiraju ako to one žele, a to nećemo reći njihovim roditeljima. To je njihovo pravo.' I sa time mi, kao društvo smo se složili.

Posle toga je neko rekao: 'Štampajmo revije sa slikama golih žena i to nazovimo divljenjem lepoti ženskog tela.' Opet smo rekli da je i to u redu. Zatim je industrija zabave rekla: 'Napravimo TV programe i filmove koji podstiču blasfemiju, nasilje i seks. Snimajmo muziku koja potiče na krađu, droge, ubistva, samoubistva, sotonske sadržaje.' Mi smo tada odgovorili: 'Ma, to je samo bezazlena zabava, nema tu nikakvih posledica i tako niko ništa od toga ne uzima za ozbiljno.'

Sada, posle svega, se pitamo zašto naša deca nemaju savesti. Zašto ne razlikuju dobro od lošega? I zašto se usuđuju da ubijaju različite od sebe, svoje kolege iz razreda ili sebe same? Brzo planu i sklona su nasilju. Depresivna, nezadovoljna, zbunjena, buntovna...

No, nemojmo se čuditi svemu tome, jer mi danas samo: 'žanjemo ono što smo posejali'."

Preuzeto sa Interneta. Parafrazirano.

Smešna strana...

SAVRŠEN BRAK

Adam i Eva su imali savršen brak:

- Adam nije morao da sluša, za koga sve drugog i boljeg se Eva mogla udati...
- Eva nije morala da sluša kako je Adamova majka znala bolje da kuva od nje...

ILUSTRACIJA ZA VERU

Propovednik koji je propovedao duže od sat vremena, na temu "Šta je vera", je svoju propoved završio ovako:

"Dakle, šta je vera? To da vi sedite danas ovde - to je činjenica. Da ja danas stojim ovde i govorim - to je isto činjenica. No, da li je neko slušao šta sam danas govorio - to je već u području vere!"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>